

CỬU NHẬT LỄ SUY TÔN THÁNH GIÁ

Bài 7. **LÀM NGƯỜI NHỎ NHẤT**

Chính sự cầu mong chức vị đã chia rẽ Nhóm Mười Hai : “Nghe vậy, mười môn đệ kia đâm ra tức tối với ông Gia-cô-bê và ông Gio-an.” (Mc 10,41) Không phải vô cớ mà giáo huấn của Chúa Giêsu về tinh thần phục vụ được đặt trong bối cảnh loan báo cuộc thương khó lần thứ ba. Các môn đệ đã chứng tỏ sự lạc điệu của họ, nhưng vào thời điểm đó họ chưa hình dung được điều gì sẽ xảy ra cho Chúa Giêsu, khác với tu sĩ chúng ta ngày nay, 20 thế kỷ sau, đã suy gẫm rất nhiều về câu chuyện ấy.

“Muốn làm lớn” là điều khá tự nhiên, nó là chất xúc tác cho nỗ lực và phát triển. Những người coi đó là mục tiêu thì không hề mâu thuẫn với chính mình; thành công của họ đáng được nhìn nhận, ca ngợi. Nhưng nếu là tu sĩ mà ước ao chức vụ, tìm chỗ cao trọng hơn người và coi đó như một sự thành công thì hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa đời tu. Tuy nhiên, không phải trở thành tu sĩ thì người ta thoát được cám dỗ của công danh. Đúng hơn, sự buông bỏ này chính là mục tiêu của việc tu tập. Trước sau trong đời tu mỗi người đều có cơ hội đảm nhận một số vai trò phục vụ. Đó là bài trắc nghiệm bản thân đối với chuyện chức quyền. Con đường Phúc âm hóa bản tính tự nhiên của chúng ta còn rất dài, và đó là con đường thập giá. Có hai hình ảnh giúp chúng ta tu tập tinh thần phục vụ: một là hình ảnh “đầy tớ”, hai là hình ảnh “người nhỏ nhất”. Mọi hình ảnh trong giáo huấn của Chúa Giêsu không được hiểu theo nghĩa đen. Người nhỏ nhất chúng ta đang đề cập không phải là người nghèo hèn, bé nhỏ, thấp kém, ... tự nhiên hay do hoàn cảnh phải thế, nhưng là người tự nguyện trở thành nhỏ nhất để phục vụ người khác. Người nhỏ nhất mà Chúa Giêsu khẳng định “lớn hơn Gioan Tẩy Giả” là chính Ngài. Nói cách khác, người nhỏ nhất phải là người vĩ đại bởi đã tu tập đến mức có thể tự làm cho mình nên bé nhỏ, tự hủy mình ra không.

Giáo huấn của Chúa Giêsu đã được thực hành trong Tân ước cũng như trong lịch sử đời tu. Sách Công vụ Tông đồ không có dấu vết gì về sự tranh chấp quyền lực giữa các môn đệ, chỉ có vài lần xung đột vì nhiệt thành loan báo Tin mừng mà thôi. Lịch sử đời tu cũng để lại rất nhiều gương sáng phục vụ. Xung quanh ta vẫn có người khiêm nhường, chuyên cần tu tập. Tuy nhiên, con người ta tập tính tốt thì phải khổ công kiên trì, còn học thói xấu thì rất dễ tự nhiên (thậm chí không cần học), nhất là trong thế giới truyền thông hiện nay, ảo tưởng và hư danh có nhiều điều kiện xâm lấn hơn. Không phải chỉ ngoài đời mới có chuyện biến việc bầu cử thành công cụ bè phái. Ngay trong môi trường tu chúng ta cũng gặp những hiện tượng thích làm lớn cách thô thiển, lộ liễu. Người ta không chỉ dùng thủ đoạn cạnh tranh mà còn tìm cách ngăn cản sự phát triển tài năng. Thay vì tạ ơn Chúa họ lại lo lắng vì có người giỏi hơn mình. Thế mới biết đời tu đã bị tục hoá đến mức nào. Nhưng chính trong hoàn cảnh này mà đời sống phục vụ như Chúa Kitô dạy trở nên dấu chỉ rạng ngời : Giữa một thế hệ gian tà, sa đọa. [...] anh em phải chiếu sáng như những vì sao trên vòm trời” (Pl 2,15). Thập giá rèn luyện chúng ta mỗi ngày trên tiến trình làm nhỏ mình đi, điều đó không dễ nhưng không phải là không thể.

Anna Trần Nguyệt

11.9.2024